

Sygn. akt VIII U 485/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 22.07.2020 r. odmówił R. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11.12.2020 r. ustalono, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

/decyzja – k. 100 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła R. S. reprezentowana przez adwokata wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, od daty złożenia wniosku o świadczenie, nadto o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, że jej stan zdrowia który potwierdza dostępna dokumentacja medyczna uzasadnia stwierdzenie iż w związku z doznanym wypadkiem jest osobą częściowo niezdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami .

/odwołanie k. 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 7/

Na rozprawie w dniu 1.09. 2022 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

/ stanowisko procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 1.09.2022 r. 00:01:43-00:04:58/.

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni R. S. urodziła się w dniu (...)

/bezsporne/

Wnioskodawczyni ma wykształcenie zawodowe pracowała jako kelnerka kucharka. Przez 9 lat była kelnerem – bufetową następnie 20 lat do dnia wypadku pracowała jak kucharz.

/bezsporne zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 1.09. 2022 r. 00:06:16-00:12:19/

Decyzją z dnia 17.12.2018r. wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 22.05.2017r. Świadczenie przyznano od 16.11.2018r. tj. od następnego dnia po zaprzestaniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Rentę wypadkową przyznano do 31.05.2019r.

/ decyzja k. 66 akt ZUS/

Kolejną decyzją z dnia 05.06.2019r. wnioskodawczyni przyznano prawo do renty okresowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od 01.06.2019r. do 30.06.2020r. w związku z wypadkiem przy pracy.

/ decyzja k. 78 akt ZUS/

W dniu 22.07.2020r. R. S. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty wypadkowej na dalszy okres.

/ wniosek k. 94 akt ZUS/

Orzeczeniem Lekarza orzecznika z dnia 16.11.2020r. stwierdzono, że - ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31.10.2022 r. Data powstania częściowej niezdolności do pracy trwa. Częściowa niezdolność do pracy pozostaje

w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu – rozpoznany pourazowym uszkodzeniem stożka rotatorów prawego barku z zaburzeniem funkcji prawej kończyny górnej.

/orzeczenie k. 96 akt ZUS, opinia lekarska k. 114 dokumentacji medycznej ZUS,/

W przedmiocie ww. orzeczenia Lekarza Orzecznika to na podstawie art. 14 ust. 2d ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 16.11.2020r. i sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej Zakładu.

/ informacja k. 97 akt ZUS zarzuty w przedmiocie wadliwości orzeczenia k. 115 dokumentacji medycznej ZUS /

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11.12.2020r. stwierdzono, iż Ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. W opinii Komisji Lekarskiej istnieją przeciwskazania stanowiskowe u ubezpieczonej jednakże komisja nie odnosi się do pracy na stanowisku kucharka kelnerka ponieważ zgodnie z ustawą rentową należy uwzględniać poziom kwalifikacji zarodowych natomiast przy istniejącym naruszeniu sprawności wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

/ orzeczenie k. 98 akt ZUS opinia lekarska k. 119 dokumentacji medycznej ZUS /

W wyniku powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11.12.2020r. organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 8.01.2021 r. odmówił R. S. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

/decyzja k. 100 akt ZUS/

R. S. była operowana w Klinice (...) ortopedii, Traumatologii i (...) Pourazowej z powodu zerwanie stożka rotatorów barku prawego. Leczona w Klinice w 2018 zabiegiem przesunięcia głowy długiej mięśnia dwugłowego typu biceps patch w celu częściowego zastąpienia funkcji mm. stożka rotatorów. Jest to zabieg z grupy zabiegów ratujących funkcję barku i stosowany w sytuacjach, w których nie jest możliwe odtworzenie ciągłości mięśni stożka rotatorów barku (z powodu dużego zaniku tłuszczowego brzuśców mięśni i zmian zwyrodnieniowych ścięgien mięśni). Po takim zabiegu możliwe jest uzyskanie dobrego zakresu ruchomości w barku i zmniejszenie dolegliwości bólowych. Nie ma możliwości po takim zabiegu odtworzenia prawidłowej siły mięśniowej szczególnie w stronę odwiedzenia i rotacji wewnętrznej. Przez to w ocenie lekarza leczącego wnioskodawczynię Kierownika kliniki (...) im (...) w Ł. prof. M. D. R. S. nie jest w stanie wykonywać pracy zarobkowej związanej z przeciążaniem prawego barku, czyli praktycznie żadnej pracy fizycznej. W przyszłości (trudnej do ustalenia) wskazana będzie wymiana barku poprzez protezę odwróconą barku.

/ zaświadczenie k. 68 zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 1.09. 2022 r. 00:06:16-00:12:19/

U wnioskodawczyni ze względów ortopedycznych rozpoznaje się przebyte 22.05.2017 urazowe uszkodzeniem stożka rotatorów prawego barku leczone operacyjnie (2017.2018 i 01.2019) oraz zachowawczo i rehabilitacyjnie. Ostatecznie doznany uraz wygoił się z niewielkim ograniczeniem ruchomości barku i okresowym zespołem bólowym po przeciążeniu. Od czasu ostatniej operacji 3 stycznia 2019 r. do końca września 2020 r. wnioskodawczyni przystosowała się do niewielkiej niepełnosprawności. Nadto stwierdzono Zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa które nie ograniczają jego funkcji. Z uwagi na przeszłość urazowo- operacyjną barku prawego wnioskodawczyni musi unikać podejmowania prac powodujących przeciążenie barku. Istnieją przeciwskazania stanowiskowe. Stwierdzone zmiany wymagają okresowego leczenia i rehabilitacji.

/ pisemna opinia biegłego ortopedy E. B. k. 53-57, pisemna opinia uzupełniająca k. 77-78/

U wnioskodawczyni sądowym badaniu przez biegłego z zakresu medycyny pracy stwierdza się cały czas bólowe ograniczenie ruchomości prawego stawu barkowego z ograniczeniem zakresu ruchów w tym rotacji zewnętrznej, odwodzenia unoszenia pkg do góry ponad poziom obojczyka, osłabienie siły tej kończyny.

Ubezpieczona przed wypadkiem w pracy pracowała jako kucharka oraz kelnerka. Praca ta wymaga sprawności oraz dobrej siły obu kończyn rąk, w tym nade wszystko kończyny dominującej czyli prawej. Czynności i zakres zadań na tych stanowiskach jest ściśle związany z dzwiganiem, podnoszeniem unoszeniem rąk na różne wysokości a zatem wymaga dobrej sprawności obu kończyn górnych a dominującej przede wszystkim. Stopień naruszenia sprawności organizmu Ubezpieczonej uniemożliwia jej sprawne i bezpieczne wykonywanie podstawowych i typowych zadań i czynności w wyuczonym zawodzie, tym samym zdaniem biegłego istnieją podstawy do przyznania częściowej niezdolności do pracy na kolejny okres tj. do końca 2023 roku. Niezdolność ta jest bezpośrednim wynikiem wypadku przy pracy w 2017 roku - urazu barku prawego. W związku z powyższym oczerzenie częściowej niezdolności do pracy do końca 2023 roku pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 2017 roku. Ubezpieczona z racji swojego schorzenia podstawowego była opiniowana przez biegłego ortopedę. Biegły medyk pracy- neurolog zapoznał się z opinią tej biegłej ale nie podziela wniosków orzeczniczych tej biegłej w kontekście oceny możliwości wykonywania pracy i zadań na wyuczonych stanowiskach pracy - kucharz, kelner. Ubezpieczona była i nadal jest okresowo częściowo niezdolna do pracy zgodnej z poziomem kompetencji zawodowych jak w kontekście ostatnich wykonywanej pracy: kucharz, kelner. Wnioskodawczyni nie jest zdolna do dotychczasowego zatrudnienia. Ubezpieczona nadal wymaga dalszego specjalistycznego leczenia oraz rehabilitacji. Zdaniem biegłego medyka pracy - neurologa powyższe schorzenia i dolegliwości i wynikający z nich stopień naruszenia sprawności organizmu jest w przypadku Wnioskodawczyni znacznego stopnia czyniąc Wnioskodawczynię częściowo niezdolną do pracy.

/ pisemna opinia biegłego z zakresu medycyny pracy P. R. k. 95-99, pisemna opinia uzupełniająca 115-117/

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego i dokumentację medyczną, dokumenty złożone do akt sprawy, zeznania wnioskodawczyni oraz opinie biegłego z zakresu medycyny pracy i częściowo opinię biegłego ortopedy.

Czyniąc ustalenia w sprawie jedynie częściowo uwzględnił wnioski wynikające z opinii biegłego ortopedy. W oparciu o wskazany dowód Sąd doszedł do przekonania iż u wnioskodawczyni rozpoznaje się schorzenia zgodne z rozpoznaniem biegłej. Wnioski biegłego w tym zakresie były kategoryczne i wynikały zarówno z analizy przedstawionej dokumentacji medycznej jak i przedmiotowego badania wnioskodawczyni znajdowały też potwierdzenie w rozpoznaniu poczynionym przez lekarzy orzeczników ZUS. Nie sposób było zatem ich kwestionować.

Sąd nie uwzględnił natomiast wskazanej opinii w zakresie w jakim odnosiła się do oceny zdolności do pracy wnioskodawczyni, gdyż stanowisko biegłego w tym przedmiocie nie było jednoznaczne. Biegła co prawda twierdziła iż wnioskodawczyni nie utraciła zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami przystosowała się do niewielkiej niepełnosprawności jednocześnie zaś wskazywała, iż z uwagi na przeszłość urazowo- operacyjną barku prawego wnioskodawczyni musi unikać podejmowania prac powodujących przeciążenie barku. Istnieją przeciwwskazania stanowiskowe. Stwierdzone zmiany wymagają okresowego leczenia i rehabilitacji. Tym samym Sąd doszedł do przekonania że biegła z zakresu ortopedii przekonująco i jednoznacznie nie wykazała , żeby wnioskodawczyni nie utraciła w znacznym stopniu zdolności do pracy w dotychczasowym charakterze i zgodnie z posiadanym poziomem kompetencji (wg ustawy rentowej). Mając zaś na uwadze kategoryczne wnioski biegłej co do występujących wnioskodawczyni schorzeń, zaświadczenie lekarza leczącego wnioskodawczynię wskazujące na niekorzystne rokowania w zakresie stanu zdrowia umożliwiającego pracę fizyczną jaką dotychczas wnioskodawczyni wykonywała, sąd uznał iż rozstrzygająca w tej materii będzie opinia biegłego z zakresu medycyny pracy , który z uwagi na wskazaną specjalizację z uwzględnieniem wszystkich posiadanych przez wnioskodawczynię schorzeń w oparciu także o opinie biegłych dotychczas w sprawie wydane kompleksowo, holistycznie wypowie się co do możliwości podjęcia przez wnioskodawczynię pracy zgodnej z jej kwalifikacjami.

W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia biegłego z zakresu medycyny pracy jest w pełni wiarygodna, została bowiem sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z uwagi na schorzenia wnioskodawczyni z uwzględnieniem potrzeb odniesienia się do możliwości świadczenia pracy zgodnej kwalifikacjami w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawczyni. Biegły z zakresu medycyny pracy uwzględniając schorzenia ortopedyczne wnioskodawczyni oraz oceniając jej zdolność do podjęcia

pracy zarówno na dotychczas zajmowanym stanowisku w dotychczas wykonywanym zawodzie jak i poziomem posiadanych kompetencji zawodowych holistycznie uznał iż ww. jest czasów częściowo niedolna do pracy zarobkowej. Sąd wbrew zapatrywaniu organu rentowego uznał iż brak jest podstaw by kwestionować opinię wskazanego biegłego, gdyż jest ona rzetelna, a wynikające z niej wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinia nie zawiera braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać należy iż opiniujący w sprawie biegły specjalista w zakresie medycyny pracy w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisał stan zdrowia wnioskodawczyni z uwzględnieniem wszelkiej dostępnej dokumentacji medycznej opinii biegłej z zakresu ortopedii ponadto z uwzględnieniem schorzeń wnioskodawczyni ocenił poziom i stopień naruszenia sprawności jej organizmu rzutujący na stwierdzenie jej częściowej niezdolności do pracy do końca 2023 r. odnosząc to do poziomu kwalifikacji i kompetencji zawodowych. Analiza opinii biegłego pozwala uznać, iż biegły wnikliwie zapoznał się z dokumentacją medyczną ubezpieczonej i dokumentacją przedłożoną w procesie, historią jej choroby, i wyciągnął z zebranej dokumentacji medycznej oraz z osobistego badania ubezpieczonej stanowcze wnioski w zakresie oceny jej zdolności do pracy, które zostały umotywowane w sposób niebudzący wątpliwości. Biegły z zakresu medycyny pracy w opinii uzupełniającej także szczegółowo odniósł się do stawianych mu przez organ rentowy zastrzeżeń i zarzutów zwłaszcza w zakresie możliwości podjęcia przez ubezpieczoną pracy zgodnej z zakresem kompetencji zawodowych uwzględniając też możliwość jej ewentualnego przekwalifikowania. To natomiast, iż organ rentowy inaczej niż biegły ocenia dokumentację medyczną i stan zdrowia ubezpieczonej w kontekście możliwości podjęcia przez nią pracy zgodnej z kwalifikacjami i poziomem kompetencji zawodowych bez przedstawienia konkretnych i jednoznacznych zarzutów, które dyskwalifikowałyby opinię jako nierzetelną stanowi jedynie polemikę z wnioskami końcowymi tej opinii i co za tym idzie nie może odnieść skutku tylko z tego powodu, że strona jest niezadowolona z dokonanej przez biegłego oceny. Wnioski wypływające z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy należy więc uznać za kompletne i miarodajne dla rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1205 t.j. ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 504.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony jeżeli wynosi on łącznie co najmniej 5 lat dla osób u których niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust.4 warunku powyższego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawczyni wbrew zapatrywaniu ZUS wyrażonym w zaskarżonej decyzji jest osobą częściowo okresowo niezdolną do pracy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym opinii biegłych z zakresu medycyny pracy częściowo ortopedii w zakresie postawionego rozpoznania, skarżąca przy uwzględnieniu posiadanych przez nią schorzeń, jest do dnia 31.12.2023 r. częściowo niezdolna do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami. W ocenie Sądu biegły z zakresu medycyny pracy w swoich opiniach które posłużyły do poczynienia ustaleń, wyczerpująco wyjaśnił dlaczego w taki właśnie sposób ocenił zdolność wnioskodawczyni do wykonywania pracy zarobkowej. Opinia biegłego z zakresu medycyny pracy szczegółowo tłumaczyła dlaczego wbrew stanowisku biegłej ortopedy naruszenie sprawności organizmu skarżącej przekłada się na niezdolność świadczenia przez nią pracy na poziomie posiadanych przez nią kompetencji zawodowych. Brak jest przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność ww opinii w zakresie przyjętym do rozstrzygnięcia. Została ona bowiem sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Biegli na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawczyni z uwzględnieniem rozpoznania poczynionego przez biegłą w zakresie ortopedii zdiagnozował schorzenia, ocenił stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedzieli się co do sprawności organizmu wnioskodawczyni i wpływu dolegliwości na jej zdolność do pracy. Przy tym biegły z zakresu medycyny pracy wyjaśnił dlaczego wnioski wynikające z opinii biegłej z zakresu ortopedii w przedmiocie oceny zdolności wnioskodawczyni do pracy zgodnej z jej kwalifikacjami nie mogą zostać zaakceptowane oraz szczegółowo odniósł się też do prezentowanych przez organ rentowy twierdzeń i zrzutów. Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu medycyny pracy w całości uznając, że była pełna, jasna i w odróżnieniu od opinii biegłej ortopedy nie prowadziły do sprzecznych wniosków.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r.III AUa 1328/17

Legalis numer 1824314). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak postanowienie SN z 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Znamiennym jest, iż wnioski wynikające z wydanych w sprawie opinii dotyczące zdolności do pracy odwołującego nie zostały skutecznie merytorycznie zakwestionowane przez organ rentowy. Pozwany podnosząc zarzuty do wskazanej opinii wyłącznie polemizował z ich wnioskami w zakresie możliwości podjęcia przez wnioskodawczynię pracy zgodnej z poziomem jej kompetencji zawodowych prezentując jedynie swój własny pogląd co do tych okoliczności i własną ocenę faktów.

W istocie biologiczny stan kalectwa lub choroba, które nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, przesądzają o braku prawa do świadczenia rentowego. /III AUa 812/20 - wyrok SA Lublin z dnia 21-10-2020/ Sam fakt występowania dysfunkcji organizmu w związku ze schorzeniami wnioskodawcy nie determinuje istnienia jego niezdolności do pracy, istotne jest czy i w jakim zakresie schorzenia te wpływają na utratę zdolności do pracy. Oceny w tym przedmiocie dokonują biegli, posiadający odpowiednie wiadomości specjalne, w oparciu o dokumentację medyczną oraz wyniki badania odwołującego się. /III AUa 128/21 - wyrok SA Lublin z dnia 01-07-2021/

Wnioskodawczyni, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów – kategorycznej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy z uwagi na posiadane schorzenia jest osobą częściowo okresowo niezdolną do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem od 1.10. 2020 r. do 31.12. 2023 r.

Data początkowa jest związana z datą kończącą pobieranie przez ubezpieczoną świadczenia rentowego, a data końcowa wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy .

Mając powyższe na uwadze, wobec zaistnienia podstaw do uwzględnienia odwołania w tej części Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 2 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. , a wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wnioskodawczyni ustalił zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz.1800).

Mając na uwadze iż wnioskodawczyni w odwołaniu domagała się przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od daty złożenia wniosku i bezterminowo, a z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy – której wnioskodawczyni nie kwestionowała – wynikało, iż świadczenie to z uwagi na jej stan zdrowia winno być przyznane okresowo do 31.12.2023 r. Sąd odwołanie w tej części na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc w punkcie 3 sentencji jako bezzasadne oddalił. Ponadto bezzasadny jest wniosek o przyznanie renty od daty złożenia wniosku

(22.07.2020 roku) bowiem z uwagi na pandemię prawo do świadczenia zostało wnioskodawczyni przedłużone do 30.09.2020 roku.

J.L.